

Una fidelitat que es renova

La festa de Sant Josep posa davant de la nostra mirada la bellesa d'una vida fidel. Josep es fiava de Déu: per això va poder ser el seu home de confiança a la terra per tenir cura de Maria i de Jesús, i és des del cel un pare bo que es cuida de la nostra fidelitat.

20/03/2017

Sant Josep, *vir fidelis et iustus* (cfr. Pv 28, 20), era fidel i just per l'amor que omplia la seva ànima i el feia estimar

els camins que la Providència divina havia traçat per a ell. «Josep es va abandonar sense reserves a les mans de Déu, però mai no va refusar reflexionar sobre els esdeveniments, i així va poder assolir del Senyor aquest grau d'intel·ligència de les obres de Déu, que és la veritable saviesa. D'aquesta manera, va aprendre a poc a poc que els designis sobrenaturals tenen una coherència divina, que de vegades està en contradicció amb els plans humans».

[1] Sant Josep va haver de renovar la seva fidelitat al llarg del camí humà del Verb diví: en la sorpresa de l'anunciació, durant el cens a Betlem, en afrontar la fugida a Egipte i també quan el nen va estar perdut a Jerusalem i el va trobar al temple... Amb obediència intel·ligent, ràpida i alegre, va fer el que Déu li va demanar.

Al llarg de l'existència, la fidelitat es renova. Una persona casada renova

el seu amor cada dia, i de manera especial en alguns aniversaris. Així aquest amor creix sempre més. Quan se segueix una crida de Jesucrist, s'actualitza també una decisió de lliurament per amor. Quan es diu que sí per primera vegada a la crida, no se sap tot el que Déu demanarà, però un ja vol donar-se del tot i per sempre.

Una força que conquereix el temps

«Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor»(Mt 25, 21). El final de la paràbola dels talents posa en relació la fidelitat amb l'alegria del Senyor, després de subratllar la importància de les coses petites. La fidelitat porta del que és més petit al que és més gran, de la cura del que ens està encomanat a la terra a la glòria eterna. La fidelitat consisteix en el compliment d'allò a què un s'ha

compromès; és una virtut unida a la veracitat i a la fiabilitat, perquè hi ha una coherència entre la paraula donada per una persona fidel i les seves accions. Però la fidelitat que obre les portes del Cel va més enllà d'aquesta simple conformitat i inclou la totalitat de l'existència: és una virtut que es prova en el temps, des de la claredat de la mateixa identitat personal i de les relacions amb Déu i amb els altres. La fidelitat té, doncs, un aspecte dinàmic: l'existència humana està subjecta a canvis, i la fidelitat és com una força que conquereix el temps, no per rigidesa o inèrcia, sinó d'una manera creativa, integrant les noves circumstàncies de cada dia al seu compromís i donant així continuïtat, seguretat i fecunditat a l'existència, per entrar en la felicitat del Cel. En definitiva, «la fidelitat és la perfecció del amor»^[2] i redimeix el temps (cfr. *Ef* 5, 16).

L'Escriptura mostra com l'aspecte incondicional de la fidelitat és una resposta a la fidelitat de Déu.

L'Aliança amb Déu, la fidelitat de Crist, són fonaments i models de la fidelitat humana. Tota fidelitat autèntica està unida a la primera fidelitat, la de Déu, i al seu torn existeix una íntima relació entre la fidelitat a Déu i la fidelitat als altres.

Déu té un pla per a cada persona, encara que aquesta no el conegui ni sempre tingui consciència que Déu premiarà la fidelitat a la seva vocació i missió, que fa d'ella un ésser recreat per la gràcia. «Als qui surtin vencedors, els donaré el manà amagat i una pedra blanca amb un nom nou inscrit que ningú no coneix, fora dels qui el reben» (Ap 2, 17). Una pedreta blanca es donava als vencedors dels jocs esportius, una pedreta blanca servia als tribunals per absoldre l'acusat, una pedra marcada servia com a bitllet

d'entrada a les festes privades. La meva fidelitat em farà vencedor i em permetrà entrar a la festa divina purificat per la gràcia: «Feliços els convidats al banquet de les noces de l'Anyell!» (Ap 19, 9). L'objecte de la meva fidelitat és participar en la vida de Déu, amb la plena instauració d'un Regne que és amor.

Déu és fidel

L'Antic Testament posa èmfasi en la fidelitat de Déu i assenyala que és *emet* i *hesed*, veritable i misericordiós: la seva misericòrdia és tan gran com el Cel, i la seva fidelitat, com des de la Terra fins als núvols (Cfr. *Sal* 53; *Dt* 7, 9; 32, 4; *Is* 49,7; *Sal* 144, 13). La fidelitat va unida a la revelació de Déu. Quan es diu el seu nom, Déu revela, alhora, la seva fidelitat, que és de sempre i per sempre. Ho és respecte al passat, ja que és el Déu dels nostres pares; ho és per a l'avenir, perquè sempre serà

amb nosaltres (Cfr. *Ex 3, 6.12*). «Déu, que revela el seu nom com “Jo sóc”, es revela com el Déu que sempre hi és, present al costat del seu poble per salvar-lo»[3].

Déu és sempre present i sempre compleix les seves promeses[4]. D'aquí la importància de tenir consciència de la presència de Déu, una de les primeres coses que s'aprenen en la vida interior: les oracions jaculatòries, les mirades a les imatges de la Mare de Déu són maneres concretes d'actualitzar en el treball aquesta presència de qui ens ha escollit, ens ha creat, ens manté en l'ésser, ens mira amb amor de Pare. La fidelitat de Déu és conseqüència d'aquest amor, és a dir, del seu mateix ésser: «Déu, “El que és”, es va revelar a Israel com el que és “ric en amor i fidelitat” (*Ex 34, 6*). Aquests dos termes expressen de manera condensada les riqueses del Nom diví»[5]. Quan som fidels, ens

assembled més a aquest Déu que és amor i sempre fidel. «Déu afegeix, a la vida santa dels que compleixen la seva voluntat, dimensions insospitades: l'important, que dona el seu valor a tot, el diví. Déu, a la vida humil i santa de Josep, hi va afegir — si se'm permet parlar així— la vida de la Verge Maria i la de Jesús, Nostre Senyor. Déu no es deixa mai guanyar en generositat».[6].

La nostra fidelitat es basa en la fidelitat de Déu

Els cristians mantenim ferma la confessió de la nostra esperança, perquè fidel és el que va fer la promesa (Cfr.*Hb* 10, 23; 11, 11) i ens va cridar: «Déu, el qui us crida, és fidel, i ell mateix ho durà a terme» (1 *Ts* 5, 24). Sant Pau no dubta a aplicar aquesta fidelitat divina a la de Jesucrist: «El Senyor és fidel. Ell us enfortirà i us guardarà del Maligne». (2 *Ts* 3, 3). Afirmem que Jesucrist és

el mateix ahir, avui i sempre: *Iesus Christus heri et hodie idem, et in sæcula!* (Hb 13, 8).

La nostra vida no és sempre fàcil, no és un camí de roses. Déu compta amb el sofriment com a part de tota fidelitat; ho ensenya sant Pere: «Per tant, que tots els qui sofreixen d'acord amb la voluntat de Déu continuïn fent el bé i es posin en mans del Creador, que és fidel». (1 Pe 4, 19). Estem marcats per les conseqüències del pecat original. La nostra fidelitat es construeix en particular des de l'acceptació de les nostres culpes i la nostra petició de perdó: «Però si reconeixem els nostres pecats, ell, que és fidel i just, ens els perdonarà i ens purificarà de tot mal». (1 Jn 1, 9). Això és essencial en la nostra vida: per ser fidel és necessari reconèixer les faltes personals, perquè necessitem una purificació del cor. Si quan ens acostem al Senyor no comencéssim

dient «*mea culpa*», com fem en la Santa Missa, no arribaríem enlloc.

La nostra fidelitat és resposta a una crida de Déu, que és fidel i ens vol divinitzar donant-nos l'Esperit Sant. Sant Pau expressa molt bé la manera com el sentit vocacional de la nostra existència es desenvolupa des d'aquesta fidelitat divina: «Déu és fidel, i és ell qui us ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist, Senyor nostre»(1 Cor 1, 9; 10, 13). De Déu no ens vindrà mai la desil·lusió. Només Ell mereix un amor absolut, ja que aquest amor va més enllà de la mort.

Déu és bo

Per ser autènticament fidels, també en les circumstàncies difícils, hem d'adonar-nos de veritat que Déu és infinitament bo. Aquesta meravella es descobreix en l'oració, en els sagraments, en el tracte amb els altres. Hi ha una primacia absoluta

de la gràcia, do del Déu de misericòrdia, que vivifica tota fidelitat: *nos diligimus, quoniam ipse prior dilexit nos* (1 Jn 4, 19), nosaltres estimem, perquè Ell ens va estimar primer. Ens estima Déu Pare amantíssim, que ens va enviar al seu Fill Jesús. «Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna». (Jn 3, 16).

La fidelitat es fonamenta en l'amor de Déu i és la perfecció de l'amor. «L'amor de la nostra joventut, que amb la gràcia de Déu li hem donat generosament, no l'hi prendrem quan passin els anys. La fidelitat és la perfecció de l'amor: en el fons de totes les amargors que hi pot haver en la vida d'una ànima lliurada a Déu, hi ha sempre un punt de corrupció i d'impuresa. Si la fidelitat és sencera i sense ruptura, serà alegre i indiscutida»[7].

Diu el Senyor que l'Esperit Sant acusarà el món *pel que fa al pecat, perquè no creuen en mi* (Jn 16,9).

Podem entendre aquesta afirmació referida no només al fet de no creure que Jesucrist és Déu i home veritable, sinó també al “pecat” de no confiar plenament en el seu amor per nosaltres. Potser no arribem a incorporar plenament en la nostra vida aquestes paraules, una mica misterioses, de Sant Pau: *quod autem nunc vivo in carne, in fide vivo Filii Dei, qui dilexit me et tradidit seipsum pro me*» (Gal 2, 20). És bo, doncs, que ens preguntem: la vida que visc ara en la carn, la visc en la fe del Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar a si mateix per mi?

Creure en l'amor de Déu

Tenim fe, per do de Déu, i per ella sabem que Déu és amor i que aquest amor s'ha manifestat màximament en l'amor de Jesús, que va morir per

cadascun de nosaltres, se'ns lliura en l'Eucaristia i ens acompanya a tota hora com a amic i germà. Per això, veritablement, podem dir amb sant Josepmaria aquestes tres paraules que condensen un pensament de Sant Pau: *omnia in bonum!* (cf. *Rm* 8, 28), ja que volem estimar Déu, i per als que l'estimen totes les coses cooperen d'alguna manera al bé, encara que no sempre ho entenguem. Creure en l'amor de Déu és tan fonamental que sant Joan resumeix així l'experiència dels apòstols en el tracte amb Jesucrist: «Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut» (*1 Jn* 4, 16). «La fe cristiana és, per tant, fe en l'Amor ple, en el seu poder eficaç, en la seva capacitat de transformar el món i il·luminar el temps»[8]. El rostre d'aquest Amor se'ns manifesta en Jesucrist, en el seu lliurament per nosaltres, per a la nostra salvació. El Papa Francesc, parlant de sant Pere, comenta que potser la temptació més

gran del dimoni era insinuar en ell la idea de no considerar-se digne de ser amic de Jesucrist, perquè l'havia traït. Però el Senyor és fidel.

«L'amistat –afegeix el Papa– posseeix aquesta gràcia: que un amic que és més fidel pot, amb la seva fidelitat, fer fidel l'altre, que potser no ho és tant. I si es tracta de Jesús, Ell té, més que ningú, el poder de fer fidels els seus amics»[9].

Sant Josepmaria unia aquesta seguretat de l'amor diví amb el sentit profund de la filiació divina: «Quina confiança, quin descans i quin optimisme us donarà, enmig de les dificultats, sentir-vos fills d'un Pare, que tot ho sap i que tot ho pot»[10]. Tanmateix, creient això, tantes vegades ens posem nerviosos, ens inquietem davant de les dificultats, davant dels nostres errors i limitacions, davant de les contrarietats, davant de les incomprensions. Això és

humanament lògic, però és senyal que encara no creiem plenament que, a tota hora, Déu ens acompanya amb un amor infinit, que tot ho sap i que tot ho pot: ell és *interior intimo meo*[11], més íntim a mi que jo mateix. «Viure de la fe: aquestes paraules que van ser després tantes vegades tema de meditació per a l'apòstol Pau es veuen realitzades amb escreix en sant Josep. El seu compliment de la voluntat de Déu no és rutinari ni formalista, sinó espontani i profund. La llei que vivia tot jueu practicant no va ser per a ell un simple codi ni una recopilació freda de preceptes, sinó expressió de la voluntat de Déu viu. Per això va saber reconèixer la veu del Senyor quan se li va manifestar inesperada, sorprenent»[12]. Si ens inquietem massa significa que, en el fons, la seguretat i la pau –que tots naturalment desitgem– la posem, de fet, en certa mesura, encara en nosaltres mateixos: que les coses ens

vagin bé, que la salut sigui bona, en la feina que ens convé, en l'estima dels altres... fins i tot en l'apostolat. I Jesucrist? Encara tenim aquest *pecat* del qual només l'Esperit Sant ens pot, primer, *convèncer* (argüir) i, després, curar mitjançant la perfecció de la caritat: així creurem plenament en l'amor del Senyor.

Sant Agustí comenta les paraules del Senyor a l'evangelí de sant Joan afirmant que Déu posarà en nosaltres l'amor que necessitem: “[Jesús] va dir: ‘Ell [l'Esperit Sant] argüirà al món’. Com si digués: ell vessarà la caritat als vostres cors”[13]. La plenitud de la caritat és la santedat, a la qual només arribarem al Cel. Amb la gràcia de l'Esperit Sant i la nostra generosa correspondència, ja en aquesta vida podem créixer més i més en la fe que obra mitjançant la caritat. Per a aquest creixement, cal ancorar tota la nostra seguretat en l'amor de Déu.

Amb la força de la caritat

La fe en l'amor de Jesucrist ens condueix a un descans ple d'amor a la Trinitat Beatíssima. Res no mou tant a estimar com saber-se estimat per aquest Déu que ens vol fer entrar al corrent trinitari del seu Amor.

Amb la mesura del nostre amor a Déu, amb la fe en el seu amor per a tots i cadascun de nosaltres, estimem els altres veient en ells persones estimades per Déu. És la caritat la que dona vida i força a les obres; sense caritat, les obres en favor dels altres es redueixen a un altruisme o un egoisme encobert: *El qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és altiu ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja; no s'alegra de la mentida, sinó que troba el goig en la veritat; tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta. (1 Cor 13, 4-7).*

Com es pot arribar a aquesta caritat? «No és possible estimar tota la humanitat –nosaltres estimem totes les ànimes, i no rebutgem ningú– si no és des de la Creu»[14]. Només des de la Creu és possible estimar tota la humanitat. La Creu porta a oblidar-se de si mateix, cosa que, al seu torn, no és possible sinó per amor a Déu, sabent-nos estimats per Ell. «Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Així, doncs, estimeu-vos els uns als altres. Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres». (*Jn* 13, 34-35).

En els moments en què desapareixen els motius humans de seguretat i alegria és decisiva la fe en l'amor de Déu, un amor que només es veu amb els ulls de la fe: «La consciència de la magnitud de la dignitat humana –de manera eminent, inefable, a l'hora de ser constituïts per la gràcia en fills de

Déu–, juntament amb la humilitat, forma en el cristià una sola cosa, ja que no són les nostres forces les que ens salven i ens donen la vida, sinó el favor diví. Aquesta és una veritat que no es pot oblidar mai perquè, si no, la deïficació es pervertiria i es convertiria en presumpció, en supèrbia i, tard o d'hora, en un esfondrament espiritual davant l'experiència de la pròpia flaqueza i misèria»[15].

Felicitat

El nostre amor es basa en la fe en l'amor diví. La llibertat està integrada en la fidelitat, ja que no hi ha perseverança autèntica sense amor. Només per aquest amor es manté la fidelitat: «Enamora't i no 'el deixaràs»[16]. I amb la fidelitat, l'alegria, també quan es presenta el sofriment físic o espiritual: amb la fe en l'amor diví, «un fill de Déu, un cristià que visqui vida de fe, pot patir

i plorar: pot tenir motius per doldre's, però, per estar trist, no»[17].

La «primera canonització» va ser la del bon lladre. Unes quantes paraules del Senyor a la creu, des d'on estimava el món sencer, donant la vida per a la salvació de tots els que acceptarien la gràcia, ens ensenyen que *fidelitat* rima amb *felicitat*. «La felicitat –deia sant Josepmaria– és fidelitat al camí cristià» [18]. En efecte, la fidelitat és estar sempre amb Jesús i no deixar-lo mai. Al Cel, viurem aquest gran misteri de la nostra divinització, serem més plenament fills en el Fill. Adreçant-se al bon lladre, profetitza el nostre Senyor: *hodie mecum eris in paradiso* (Lc 23, 43): serà aquell mateix dia amb Jesús al paradís. *Paradís* és una paraula d'origen persa que significa *jardí* o *parc*: està carregada d'un sentit de felicitat. Per això el *Gènesi* parla del jardí de l'Edèn (Cfr. Gn 2, 8). Per boca de

Jesús, anunciar al bon lladre el paradís és també una manera de dir-li que l'espera, al seu costat i de manera immediata, la felicitat. «Amb sant Josep, el cristià aprèn el que és ser de Déu i estar plenament entre els homes, santificant el món. Tracteu Josep i trobareu Jesús. Tracteu Josep i trobareu Maria, que va omplir sempre de pau l'amable taller de Natzaret» [19].

Text: Guillaume Derville

[1] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, 42.

[2] Sant Josepmaria, *Carta 24-III-1931*, 45.

[3] *Catecisme de l'Església catòlica*, 207.

[4] Cfr. *ibid.*, 212.

[5] *Ibid.*, 214.

[6] *És Crist que passa*, 40.

[7] *Sant Josepmaria, Carta 24-III-1931*, 45.

[8] *Francesc, Lumen Fidei*, 15.

[9] *Francesc, Discurs, 2-III-2017*.

[10] *Sant Josepmaria, Carta 9-I-1959*, 60.

[11] *Sant Agustí, Confessions, III, 6*.

[12] *És Crist que passa*, 41.

[13] *Sant Agustí, In Ioannis Evangelium tractatus*, 95, 1.

[14] Sant Josepmaria, En diàleg amb el Senyor, p. 146 (AGP, Biblioteca, P 09).

[15] És Crist que passa, 133.

[16] Sant Josepmaria, Camí, 999.

[17] Sant Josepmaria, “Les riqueses de la fe”, publicat a l’ABC, 2-XI-1969.

[18] Cfr. Sant Josepmaria, Amics de Déu, 189.

[19] És Crist que passa, 56.

Traducció de l'oficina de comunicació de l'Opus Dei a Catalunya

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/una-fidelitat-
que-es-renova/](https://dev.opusdei.org/ca/article/una-fidelitat-que-es-renova/) (08/08/2025)